

[Nikoline Winther.]

ke sukkeret, så at de kan tjene på det alligevel, men den fidus har bierne endnu ikke lært.

Ifølge teksten drejer lovforslaget sig foruden om bekæmpelse af smitsomme sygdomme hos bier også om foranstaltninger til biavlens fremme. Blandt disse foranstaltninger må være en lov angående de føromtalte giftstoffer. Vi sang før: sur, lille bi, i mark og enge, vogt dig for de slemme drenge — de slemme drenge tror jeg ikke, der er flere af, men biernes værste fjende nu er giftstofferne, og derfor skal vi være på vagt overfor dem. I forrige samling, da vi havde loven om giftstoffer til behandling, blev det nævnt, at der var fare ved at udstrø giftstoffer i åbne blomster netop af hensyn til bierne. Den lovgivning, som må komme til hjælp for biavl — det kan ikke nås i denne lov, men der må på en eller anden måde komme noget — må indeholde forbud — det er det mindste krav — mod, at der udstros giftstoffer i åben blomst, så at bierne bliver syge og dør; for er der noget, der hemmer biavl, er det, når sværme af bier kommer syge hjem og falder døde om, idet de når bigården. Som landmandskone ved jeg nok, at det vil blive mere end vanskeligt at tilfredsstille frøavlere og havebrugere med et sådant forslag, men jeg henstiller, at der findes udveje også i dette spørgsmål.

Til slut skal jeg på mit partis vegne anbefale lovforslaget.

Da vi nu har den højtærede handelsminister tilstede, vil jeg gerne rette et spørgsmål til den højtærede minister: Har det sin rigtighed, at biavlere nu har ret til at sælge deres honning hvor og til hvem de har lyst uden at skulle meddele eller indberette noget om det?

P. A. Poulsen: Jeg vil gerne som mangeårige biavlere have lov til at takke den højtærede landbrugsminister for det lovforslag, vi her har til behandling. Jeg ved, at denne tak vil få tilslutning fra landets 43 000 biavlere som helhed, thi det er helt sikkert, at dersom biavlens her i landet skal have en fremtid for sig, må der træffes foranstaltninger, så man kan nå frem til en effektiv bekæmpelse af de smitsomme sygdomme, der findes hos bierne. Lovforslaget tager sigte herpå, og når man læser det igennem og

ved, hvor skoen trykker — og det ved vi, som har arbejdet med bierne en del år og har været udsat for noget af hvert, også disse sygdomme, som vi har set optræde i bigården —, så nikker man bifaldende og siger, at her er jo netop det, som vi trænger til, for at der virkelig kan komme noget ud af det. Lovforslaget bygger på en betænkning, der er afgivet af et af landbrugsministeriet nedsat udvalg, hvor sagkyndige folk har gjort deres indflydelse gældende, og jeg — og det gælder biavlere som helhed — tror afgjort på, at det kan lykkes her at komme disse smitsomme sygdomme hos bierne til livs, ligesom man ved effektiv bekæmpelse af kvægsygdomme — jeg tænker på tuberkulose og smitsom kalvekastning —, har nået store resultater på dette område.

Der er jo flere måder at drive biavl på. Nogle driver biavl som fritidsbeskæftigelse, andre som bibeskæftigelse i dobbelt forstand — det er jo særlig håndværkere og små landbrugere og lærere og andre, der er småt lønnet; vi har jo den beskæftigelse ved siden af og har tit været glade for den lille indtægt, vi kunne få deraf —, og endelig driver nogle biavl ligefrem som erhverv; men jeg tør sige, at lige meget hvordan man end driver biavl, så vil den, som engang er gået i gang med det arbejde med bierne og har sat sig ind i det, altid få en egen kærlighed til disse småskabningers liv og færden. Jeg ved intet så festligt som en sommerdag at komme ud i bigården og høre biernes glade summen. Det er som et helt orkester, og der er også det vidunderlige, at dersom forholdene er tilstede, kan bierne samle en høst, som man kalder endog en god høst; på seks dage. Mere skal der ikke til, hvis trækforholdene er gode. Det er også morsomt at følge udviklingen i et bistade, når man ser, hvordan bitavlerne bygges ud, hvordan æggene lægges. En god dag i sommertiden, i højsæsonen, lægger dronningen op til 3 000 æg om dagen, og der er jo spænd på! Man lærer også sagtmødighed ved at være biavlere. Der er jo ikke noget, der hedder, at man kan slå igen, det skal man nok blive vænnet af med, så bliver man simpelthen fjernet fra stedet, hvor man står. Jeg har set endogså mange forsvinde. Under krigen kom jeg til at sparke til en bikube i haven. Det skulle jeg ikke have gjort. Der var 300 soldater